

DE DÖDA SKEPPENS Ö.

Kärleksroman från det äventyrsfyllda
Sargassohavet

Crittenden Marriott.

Översättning av ANNA HAMILTON-GEETE
(Forts. fr. föreg. nr.)

Hans första synsättning var att se en underdåsig och tillfälligt fängelse. Det var ingalunda ovanligt — stort, luftigt och väl inrett i alla avseenden. Orsaken varför han valde till fängelse var antagligen att dess väggar helt och hållet bestod av järn. Flera vespelstegar insläppte rikligt med ljus och frisk luft, men de voro alltför små för att kunna passera av en fulvuxen människa. Skyddet av taket var tillräckligt och över detsamma hade man lagt tunga bjälkar. Med ett ord: här fanns ingen synbar möjlighet till flykt.

Innan han ännu hunnit göra sig fullt förtrolig med sin nya omgivning, gästades han av en ny bekant och en av de karlar som fängslats honom inträdde på en brida, som han ställde på ett större bord, byggd kring fartygets mesanmast.

— Här har herrn sin middag, tillkännagav han kort.

Howard gick fram till bordet och satte sig ned. I detsamma föll hans blick på några egendomliga apparater, som karlen skjutit åt sidan då han röjde plats för bricken. Han stod just i begrepp att fråga, men kvävde den hastigt då karlen lutade sig fram mot honom.

— Jag hörde vad ni sade åt Bill och Joe, sir — viskade han. Är det verkligen sant att ni tror er om att skaffa oss härifrån om ni finge tillfälle?

— Sant? — visst är det sant. Ge mig bara en båt, två eller tre duktiga karlar, knivar och yxor och en kompass, så skulle jag ge mig av utan ett ögonblicks tvekan. Jag begriper inte att ni inte själva försökt det.

— Och skulle ni vilja ta mig och Kathleen med er då ni gör er av sir? — Kathleen, det är hustru min det — svarade Joe, som de båda hette, fastän vi gudnäs så visst aldrig haft några egna barn.

— Jag tar vem som helst med mig som är villig att följa med. Men naturligtvis måste jag först och främst vara på fri fot för silt.

— Tyst, tyst! — Det här är rått med det, sir. Käll er bara mörk så reder sig allt, skall ni få se... Ni och den unga fruntimmeren ha väntat här, sir... jag tror inte stanna längre nu — men jag kommer tillbaka.

Howard gjorde intet försök att kvarhålla honom. Han brann av otålighet att få närmare undersöka de apparater han nysat lagt märke till — och så fort han hört nyckeln vridas om i låset sköt han hastigt undan bricken och började flytta dem och fingra på dem med vana händer.

— Det är väl inte möjligt! mumlade han. Det är ju här ett otänkbart! — Förbes skulle väl inte... men, så sant jag lever... han förstärkte tydligen inte det här. Han har sannligen — han har sannligen — stängt in mig tillsammans med fartygets trådlösa telegrafapparater! — Gud i himlen! — Om den skulle vara i bruk här skick...

Han tryckte på en knapp och tryckningen besvarades ögonblickligen av ett surrande ljud och en tillägen skarp knäppning.

— Det går! — det går! — utbrast han, halvt utom sig av sinnesrörelse. Vid himlen — det går verkligen!

— Nu gäller det att röra upp himlen och jord innan Forbes kommer underfund med vad jag har för mig! — fortfor han. Om bara den välsigade apparaten avsånde ett budskap till honom skulle han ha varit så glad som en barn. Men det är emot det, så vore det ingen fara. Men! — man får väl våga försöket... Det här fartyget ligger ju rätt avlägset och därför åro de högljudda högröstade av sig — man får hoppas att ingen är i närheten. Nu gäller det...

Han lade fingret på signalapparaten.

— Låt se — funderade han. Guatanamo måste vara närmaste stationen — men jag minns inte deras signal. Jag måste försöka med QQQ — nödsignalen.

Han tryckte gång på gång på knappen och gång på gång svarade apparaten med sitt döva brummande i det den utskände sitt rop om hjälp på makt över oceanens oändliga vidder. Ingen avbröt honom. Ryn var som sagt tillägen avlägsen och ingen trycktes lägga märke till det ovanliga ljudet.

— C. Q. D.! — C. Q. D.! — ropade han åter och åter.

Naturligen kom ett svar — svagt men tydligt, en viskning genom mikrofonen, som han fäst på sitt huvud.

— Hallå! Hallå! Hallå! ljudet det. Hallå! — vem talar?

— Överlevande från förlorade Angren Queen, nu ombord i ökat Angren i Sargassohavet. Är det Guatanamo?

Svaret kom ögonblickligen, skarpt och klart:

— Ja. Vad var det ni sade? Skeppsbrottna från Queen — Store Gud, man har ju länge sedan uppgitt alla förhoppningar. Huru många äro ni?

— Tre! Miss Fairfax —

— Du himmel! — Överste Fairfax har varit halvt från förståndet. Vem mer?

— Detektivkonstapel Jackson.

— Och löjtnant Frank Howard.

— Vad för slag! Mordaren? —

— Nej. Den anklagade. Det är han som talar.

— Ber om ursäkt — ville inte svara känslor. Var sade ni att ni befunno er?

— Vi drevo in i Sargassohavet med vraket och befina oss nu ungefär i dess medelpunkt, där ett stort antal förolyskade fartyg hopats. För tillfället ha vi förflyttat oss till en annan båt. Det är en lång historia. Var god anteckna noga vad jag säger. Jag kan bli avbruten vilken minut som helst.

— Underrätta först och främst överste Fairfax. Den här karlen Forbes kommer verkligen att sätta sin hustru i verket och tvinga miss Fairfax att låta visa sig honom.

— Kantrade. Alla ombord ombord. Om utom miss Fairfax som sköjdes upp av en våg och drogs ombord på Queen av Jackson och Howard som av en tillfällighet blivit kvarlämnade där.

— Hör på nu. Detta är ytterst viktigt. Vi befina oss här i överhängande fara och behöva hjälp så skyndsamt som möjligt —

— Överhängande fara? Vad står på?

— Hör noga på — jag skall redogöra för ställningen.

Så klart som möjligt, men i starkt sammanträngd form, redogjorde Howard för de äventyr de upplevt, skildrade vraksamlingen och den underliga sak som bildats där samt de faror som miss Fairfax hotades. Mot slutet av hans berättelse började Guatanamo visa tydliga tecken till otålighet och slutligen avbröt han samtalet.

— Hör på! — Tönen var retlig. Vill ni verkligen att jag skall tro allt det där?

— Naturligtvis. Varför inte? — Det är bara vanvett. Hör på, min vän, ni har förlorat er bestämmelse. Ni bör ta anställning som tidningsreferent i Gula pressen. Vem är ni egentligen?

— Jag har ju sagt er det.

— Ni har velat och propat i mig en förb. Hoppa lögna — ja, ber så mycket om ursäkt. Jag skulle bli vackert om jag på allvar inrapporterade de här skeppshistorierna. Medgiv det.

— Jag har ju sagt er det.

— Ni blir värre fast om ni inte gör det. För Guds skull människas, kan ni då inte begripa, att det här är allvar. Jag har sagt er att jag är fängslad och endast kan meddelas mig med er därför att den här utslungen Forbes tydligen inte känner till den trådlösa telegrafen. Man kan vilket ögonblick som helst flytta mig till en annan plats och sedan är all förbindelse avskuren... Saken är av yttersta vikt. Här äro omkring tjugo personer, hopplöst inneslutsna på de här vraken. En räddningsexpedition bör genast utskickas till deras bistånd.

— Prat! vill ni inbilla mig att människor verkligen levat där i åratals utan att någon någonsin kommit underfund därmed?

Många har nog kommit underfund därmed, men ingen har kunnat återvända för att omvända det. Om ni aldrig hört talas om vraksamlingen ute i Sargassohavet så fråga vilken gammal sjöman som helst. Han skall nog berättat er både ett och annat därom — fastän han naturligtvis varken sett dem själv eller träffat någon, som gjort det. Och varför skulle där inte kunna finnas människor?

— Nå, låt oss antaga att de verkligen finnas. Vad anser ni att man kan göra för att besörja dem?

— Ett starkt fartyg skulle antagligen kunna taga sig fram om lämpliga anordningar vidtagas. Sjögräset torde kunna genomlysas, och också med svårigheter. Någon sorts sågapparat placerad framför bogen och driven med ånga vore väl det ändamålsenligaste. Det blir en fråga för ingenjörerna. Propellerna måste skyddas på något sätt för att ej råka i olag bland tangen. En hjälplångare vore möjligen lämpligast... Då man väl nått fram, bör man fortgå till uttetter kanten av

THE WHITEST, LIGHTEST.

ILB.

MAGIC BAKING POWDER

CONTAINS NO ALUM

Magic Bakpulver är alltid tillförlitligt vid bakning av "cakes" och smårbröd. Det innehåller intet alun eller orenligheter av något slag. Var säker att alltid få fatt på det rätta.

vraksamlingen till dess vi påträffas. Jag kan naturligtvis endast på ett ungefär ange latitud och longitud — jag har inga instrument här.

— Vem skall jag underrätta

— Underrätta först och främst överste Fairfax. Den här karlen Forbes kommer verkligen att sätta sin hustru i verket och tvinga miss Fairfax att låta visa sig honom.

— Kantrade. Alla ombord ombord. Om utom miss Fairfax som sköjdes upp av en våg och drogs ombord på Queen av Jackson och Howard som av en tillfällighet blivit kvarlämnade där.

— Hör på nu. Detta är ytterst viktigt. Vi befina oss här i överhängande fara och behöva hjälp så skyndsamt som möjligt —

— Överhängande fara? Vad står på?

— Hör noga på — jag skall redogöra för ställningen.

Så klart som möjligt, men i starkt sammanträngd form, redogjorde Howard för de äventyr de upplevt, skildrade vraksamlingen och den underliga sak som bildats där samt de faror som miss Fairfax hotades. Mot slutet av hans berättelse började Guatanamo visa tydliga tecken till otålighet och slutligen avbröt han samtalet.

— Hör på! — Tönen var retlig. Vill ni verkligen att jag skall tro allt det där?

— Naturligtvis. Varför inte? — Det är bara vanvett. Hör på, min vän, ni har förlorat er bestämmelse. Ni bör ta anställning som tidningsreferent i Gula pressen. Vem är ni egentligen?

— Jag har ju sagt er det.

— Ni har velat och propat i mig en förb. Hoppa lögna — ja, ber så mycket om ursäkt. Jag skulle bli vackert om jag på allvar inrapporterade de här skeppshistorierna. Medgiv det.

— Jag har ju sagt er det.

— Ni blir värre fast om ni inte gör det. För Guds skull människas, kan ni då inte begripa, att det här är allvar. Jag har sagt er att jag är fängslad och endast kan meddelas mig med er därför att den här utslungen Forbes tydligen inte känner till den trådlösa telegrafen. Man kan vilket ögonblick som helst flytta mig till en annan plats och sedan är all förbindelse avskuren... Saken är av yttersta vikt. Här äro omkring tjugo personer, hopplöst inneslutsna på de här vraken. En räddningsexpedition bör genast utskickas till deras bistånd.

— Prat! vill ni inbilla mig att människor verkligen levat där i åratals utan att någon någonsin kommit underfund därmed?

Många har nog kommit underfund därmed, men ingen har kunnat återvända för att omvända det. Om ni aldrig hört talas om vraksamlingen ute i Sargassohavet så fråga vilken gammal sjöman som helst. Han skall nog berättat er både ett och annat därom — fastän han naturligtvis varken sett dem själv eller träffat någon, som gjort det. Och varför skulle där inte kunna finnas människor?

— Nå, låt oss antaga att de verkligen finnas. Vad anser ni att man kan göra för att besörja dem?

— Ett starkt fartyg skulle antagligen kunna taga sig fram om lämpliga anordningar vidtagas. Sjögräset torde kunna genomlysas, och också med svårigheter. Någon sorts sågapparat placerad framför bogen och driven med ånga vore väl det ändamålsenligaste. Det blir en fråga för ingenjörerna. Propellerna måste skyddas på något sätt för att ej råka i olag bland tangen. En hjälplångare vore möjligen lämpligast... Då man väl nått fram, bör man fortgå till uttetter kanten av

— C. Q. D.! — C. Q. D.! — ropade han åter och åter.

Naturligen kom ett svar — svagt men tydligt, en viskning genom mikrofonen, som han fäst på sitt huvud.

— Hallå! Hallå! Hallå! ljudet det. Hallå! — vem talar?

— Överlevande från förlorade Angren Queen, nu ombord i ökat Angren i Sargassohavet. Är det Guatanamo?

Svaret kom ögonblickligen, skarpt och klart:

— Ja. Vad var det ni sade? Skeppsbrottna från Queen — Store Gud, man har ju länge sedan uppgitt alla förhoppningar. Huru många äro ni?

— Tre! Miss Fairfax —

— Du himmel! — Överste Fairfax har varit halvt från förståndet. Vem mer?

— Detektivkonstapel Jackson.

— Och löjtnant Frank Howard.

— Vad för slag! Mordaren? —

— Nej. Den anklagade. Det är han som talar.

— Ber om ursäkt — ville inte svara känslor. Var sade ni att ni befunno er?

— Vi drevo in i Sargassohavet med vraket och befina oss nu ungefär i dess medelpunkt, där ett stort antal förolyskade fartyg hopats. För tillfället ha vi förflyttat oss till en annan båt. Det är en lång historia. Var god anteckna noga vad jag säger. Jag kan bli avbruten vilken minut som helst.

Farm och hem.

NÄR BRÖDET BLIR GAMMALT.

För i världen bakades det till jul, så att det räckte om inte till påsk, så åtminstone framåt den tiden. Och brödet bakades ut i kakor med hål i mitten, som sedan förvarades uppträdda på stänger i köket — vi veta det alla, de äldre bland oss minnas nog också hur det brödet fick blötas i vällingen eller rågkaffet innan det kunde ätas, trots att folk på den tiden hade goda tänder.

Men andra tider, andra seder. Vi husmodrar nu för tiden veta att när brödet blir torrt och gammalt, är det ej så hälsosamt längre att förtära. Varken tänder eller mage må väl av för gammalt bröd — traditionen om att gammalt bröd skulle vara så särskildt läskligt har nog för länge sedan överlevit. Och så veta vi också att när det gäller att laga till mat, såcksmat åt dem av husfolket, som skola ut på skogsarbete, får brödet ej vara gammalt och torrt. Därför skola vi helt enkelt baka om de sista kakorna, som blivit litet för gamla. Många kunna nog den konsten, men jag vet av erfarenhet, att många ung husmoder, och kanske även någon av de äldre, helt förvånad undrar hur det kan vara möjligt, då tallet fallit på att baka om gammalt bröd. Och därför skall jag här tala om hur jag gör. Två eller tre brödkakor efteras väl att intet möjligt synes, i så fall bortskädas detta väl. Därför skolas kakorna, det vill säga, under och överskorpan bortskäras nätt (detta lägges för sig i blöt och givet åt hansen, vederbörligen utrot med det fodermjölet man använder åt dem). Nu skäres det från kanten befräde brödet i bitar eller stråkningar och des

sa lägges i blöt i vatten, eller separerad mjölk, i ett ymligt kärl. Detta göres på morgonen, eller på kvällen föregående dag, om brödet är mycket torrt. Då det nu legat i blöt 12-14 timmar och under denna tid emellanåt fått stå över en gryta kokande vatten

förelävis på oblidad mans tämligen misslyckade och obehagliga sätt att visa sig artig och föreskottande; men efter vad hon nysat hört tydde det henne med en känsla av stigande ångslan och obehag.

Mellan överdrivna komplimanger — uti så personliga och närgångna att de närmade sig oförskämdhetens gräns och vållade henne den pinsamaste förlägenhet — insköt kaptenen alltjämt de starkaste lovord över de många behag som livet på vraket i själva verket, enligt hans påståenden, erbjöd. Han värdade hörd till mor

Joyce, och försäkrade att Dorothy snart skulle finna sig i det omdömkliga och kända sig fullt hemmavid tillfreds. Tanken på att stanna här för alltid skulle snart ej synas henne i ringaste mån motbjudande — snarare motståndet. Om någon möjlighet att komma härifrån kunde i själva verket aldrig bli på.

Man vet med fullkomlig säkerhet att människor levat här i mera än femtio år, sannolikt betydligt längre, förklarade han, under hela denna tid har aldrig någon lyckats undkomma härifrån. Ingen kommer heller någonsin att göra det. Det är en ren omöjlighet. Jag förstår mer än väl att den föreställningen nu förefaller er motbjudande — men i sinom tid kommer ni att vänja er därvid, så i till ro och trivas lika bra som vi andra.

— Trivas! — Ja, varför inte? — Vi ha inga bekymmer här och fullt upp av allt som människor rimligtvis kunna behöva — alla de livsförnödenheter och många fler lyxartiklar än vad som i allmänhet kommer det stora flertalet till del. Jag vågar nästan påstå, min nådiga, att ni inte skulle kunna önska er något som det inte skulle vara mig ett nöje att få lägga för er förtydning fötter, var god och gör bara ett litet försök.

Dorothy tvang sig att småle. — Gott — sade hon. Jag skall sätta er artighet på prov. Vad jag för ögonblicket mest av allt önskar mig är — en telegram!

(Forts.)

Utmark för barn. "Allt emellanåt ger jag mina barn en liten dos av Dr. Peters Kuriko kvällar och morgnar, emedan den håller dem vid god hälsa." skriver fru Louise Charest i Canaan, Vt. "Min niolårige gosse led alltid av förstoppning, var blek och mycket mager. Vår husläkare kunde ej göra någonting för honom. Sedan han började taga Kuriko regelbundet är han alldeles förändrad. Han har regelbunden avföring, mår smältningen är god, han ser frisk ut och mår förtärligt." Detta välkända örtemedel har blivit husläkaren i tusentals hem landet runt; dess angenäma smak och milda verkan ha gjort det till alla moders favorit. Det kan ej erhållas på apoteken; endast speciella agenter tillhandahåller det direkt från laboratoriet av Dr. Peter Fahrney & Sons Co., Chicago, Illinois.

Levereras tillfritt i Canada.

— Man vet med fullkomlig säkerhet att människor levat här i mera än femtio år, sannolikt betydligt längre, förklarade han, under hela denna tid har aldrig någon lyckats undkomma härifrån. Ingen kommer heller någonsin att göra det. Det är en ren omöjlighet. Jag förstår mer än väl att den föreställningen nu förefaller er motbjudande — men i sinom tid kommer ni att vänja er därvid, så i till ro och trivas lika bra som vi andra.

— Trivas! — Ja, varför inte? — Vi ha inga bekymmer här och fullt upp av allt som människor rimligtvis kunna behöva — alla de livsförnödenheter och många fler lyxartiklar än vad som i allmänhet kommer det stora flertalet till del. Jag vågar nästan påstå, min nådiga, att ni inte skulle kunna önska er något som det inte skulle vara mig ett nöje att få lägga för er förtydning fötter, var god och gör bara ett litet försök.

Dorothy tvang sig att småle. — Gott — sade hon. Jag skall sätta er artighet på prov. Vad jag för ögonblicket mest av allt önskar mig är — en telegram!

(Forts.)

Utmark för barn. "Allt emellanåt ger jag mina barn en liten dos av Dr. Peters Kuriko kvällar och morgnar, emedan den håller dem vid god hälsa." skriver fru Louise Charest i Canaan, Vt. "Min niolårige gosse led alltid av förstoppning, var blek och mycket mager. Vår husläkare kunde ej göra någonting för honom. Sedan han började taga Kuriko regelbundet är han alldeles förändrad. Han har regelbunden avföring, mår smältningen är god, han ser frisk ut och mår förtärligt." Detta välkända örtemedel har blivit husläkaren i tusentals hem landet runt; dess angenäma smak och milda verkan ha gjort det till alla moders favorit. Det kan ej erhållas på apoteken; endast speciella agenter tillhandahåller det direkt från laboratoriet av Dr. Peter Fahrney & Sons Co., Chicago, Illinois.

Levereras tillfritt i Canada.

— Man vet med fullkomlig säkerhet att människor levat här i mera än femtio år, sannolikt betydligt längre, förklarade han, under hela denna tid har aldrig någon lyckats undkomma härifrån. Ingen kommer heller någonsin att göra det. Det är en ren omöjlighet. Jag förstår mer än väl att den föreställningen nu förefaller er motbjudande — men i sinom tid kommer ni att vänja er därvid, så i till ro och trivas lika bra som vi andra.

— Trivas! — Ja, varför inte? — Vi ha inga bekymmer här och fullt upp av allt som människor rimligtvis kunna behöva — alla de livsförnödenheter och många fler lyxartiklar än vad som i allmänhet kommer det stora flertalet till del. Jag vågar nästan påstå, min nådiga, att ni inte skulle kunna önska er något som det inte skulle vara mig ett nöje att få lägga för er förtydning fötter, var god och gör bara ett litet försök.

Dorothy tvang sig att småle. — Gott — sade hon. Jag skall sätta er artighet på prov. Vad jag för ögonblicket mest av allt önskar mig är — en telegram!

(Forts.)

Utmark för barn. "Allt emellanåt ger jag mina barn en liten dos av Dr. Peters Kuriko kvällar och morgnar, emedan den håller dem vid god hälsa." skriver fru Louise Charest i Canaan, Vt. "Min niolårige gosse led alltid av förstoppning, var blek och mycket mager. Vår husläkare kunde ej göra någonting för honom. Sedan han började taga Kuriko regelbundet är han alldeles förändrad. Han har regelbunden avföring, mår smältningen är god, han ser frisk ut och mår förtärligt." Detta välkända örtemedel har blivit husläkaren i tusentals hem landet runt; dess angenäma smak och milda verkan ha gjort det till alla moders favorit. Det kan ej erhållas på apoteken; endast speciella agenter tillhandahåller det direkt från laboratoriet av Dr. Peter Fahrney & Sons Co., Chicago, Illinois.

Levereras tillfritt i Canada.

— Man vet med fullkomlig säkerhet att människor levat här i mera än femtio år, sannolikt betydligt längre, förklarade han, under hela denna tid har aldrig någon lyckats undkomma härifrån. Ingen kommer heller någonsin att göra det. Det är en ren omöjlighet. Jag förstår mer än väl att den föreställningen nu förefaller er motbjudande — men i sinom tid kommer ni att vänja er därvid, så i till ro och trivas lika bra som vi andra.

— Trivas! — Ja, varför inte? — Vi ha inga bekymmer här och fullt upp av allt som människor rimligtvis kunna behöva — alla de livsförnödenheter och många fler lyxartiklar än vad som i allmänhet kommer det stora flertalet till del. Jag vågar nästan påstå, min nådiga, att ni inte skulle kunna önska er något som det inte skulle vara mig ett nöje att få lägga för er förtydning fötter, var god och gör bara ett litet försök.

Dorothy tvang sig att småle. — Gott — sade hon. Jag skall sätta er artighet på prov. Vad jag för ögonblicket mest av allt önskar mig är — en telegram!

(Forts.)

Utmark för barn. "Allt emellanåt ger jag mina barn en liten dos av Dr. Peters Kuriko kvällar och morgnar, emedan den håller dem vid god hälsa." skriver fru Louise Charest i Canaan, Vt. "Min niolårige gosse led alltid av förstoppning, var blek och mycket mager. Vår husläkare kunde ej göra någonting för honom. Sedan han började taga Kuriko regelbundet är han alldeles förändrad. Han har regelbunden avföring, mår smältningen är god, han ser frisk ut och mår förtärligt." Detta välkända örtemedel har blivit husläkaren i tusentals hem landet runt; dess angenäma smak och milda verkan ha gjort det till alla moders favorit. Det kan ej erhållas på apoteken; endast speciella agenter tillhandahåller det direkt från laboratoriet av Dr. Peter Fahrney & Sons Co., Chicago, Illinois.

Levereras tillfritt i Canada.

eller annars på varm ställe, arbetas den en lösa smeten med händerna och uppkramas så man känner att allt är mjukt. Här brödet smitt till sig det spad, vart det legat, får man uppvärma det till lagom temperatur genom att stå på kokande mjölk, i annat fall värmer man av spadet, som är på brödet, det får dock ej vara för mycket spadt, då får man stå bort litet av detsamma, ty massan bör vara tjock. Då den nu är smidig och ljum, jästas densamma på vanligt sätt och rågmjöl nedröres som till vanligt deg, varefter det får på vanligt sätt stå väl överhott i degtråget och pösa över natten. Följande morgon tidigt nedröres litet värm sirap, (pomerares eller fenkel om man vill), degen omarbetas med mera mjöl, men nu är det fördelaktigt att taga litet vetemjöl. Då det åter står upp, ubakas degen på vanligt sätt, och gräddas. Utan så särdeles stor mjölkångar får man nu många stora och väljätta brödkakor, färska och goda, föresten av en alldeles egenartad smak, i stället för de två eller tre gamla hårda, man började sitt arbete med. Så nog kan det med skäl sägas, att "man får sju för tu", när man bakar om gammalt bröd.

Lady X.

UR KOKBOKEN.

Scotch Toad-in-a-Hole. 1 kopp mjöl och 1 väl vispat ägg röres samman med en smula salt och $\frac{1}{2}$ kopp mjölk, hålles i litet åt gången, medan man under tiden vispar blandningen jämna. Skala, uttag kärnor och skära 3 sura äpplen i 4 delar. En bakform smöras, $\frac{1}{2}$ pund köttfärs (sauce meat) formas till bollar och sättes i form. Plaserb äpplestyckena mellan köttbullarna, håll den just tillagade blandningen över och låt den bakas i varm ugn 45 minuter. Serveras varmt eller kallt.

ETT ORD I SINOM TID.

"Var skonsam mot djur och växtvärlden", manar Djurskyddets expedition i Stockholm landets ungdom och fortsätter:

Intet försvarsarbete mot inbrytande förövar är nödvändigare än ungdomens fostran till goda människor, med aktning för livet och med levande känsla av plikt och glädje att hjälpa. För en dylik fostran spelar barnens förhållande till djurvärlden och till blomman en stor roll. Det kräves sålunda ej blott lydnad av de unga och vänlighet mot alla utan äro jämte skonsamhet mot allt det myllrande liv, som rör sig i naturen. Det gäller exempelvis flagarna och deras reor, ekorrarne, grådarna, skalbaggarne och de fladdermäns flärlarne. Skonsamhet måste också iakttagas mot växterna, så att ej odlingsgräns trängs ned, grenar ej brytas av träden så att dessa, som ofta skott, förvandlas till trasor, och marken ej skövlas på sina blommar, endast för att dessa skola kastas bort på väg eller stiga. Barnens och ungdomens förståelse måste också väckas för nödvändigheten av att ej skräpa ned i ett skog och mark och att ej heller vara oförskickliga med eld, enär ovarsamhet i det avseendet ofta förorsakar stora olyckor. Skonsamhet förder kärlek till den levande naturen och till den bygd, där man vistas, och därjämte önskan att glädja sig och gagnas samt lägga sålunda grund till, vad vid all fostran är så viktigt, nämligen självverksamhet i det goda tjänst.

Ostronsoppa. 1 quart vatten, 1 pint mjölk, 1 tesked salt och $\frac{1}{2}$ tesked peppar, blandas i en gryta och får ett hastigt upkok. 1 quart ostron hålles nu i och soppan får åter koka upp $\frac{1}{2}$ kopp smör lägges i och grytan flyttas strax bort från elden. Ostronens skola nämligen aldrig koka. Serveras med crackers.

Praktiska råd för husmodrar. Till hyllbård, förhången för kommoder, köksbord och dyl. användes ofta bomullsband, men det är mera praktiskt att i stället draga ett vitt gummiband genom dragkon. I varje ända av gummibandet sys en liten tråns, så att man med den kan fästa bården eller förhången på en spik, som sålunda invid ömse sidor om hyllan. Därigenom slipper man använda ritstift, då bården av gummibandet hålles fast och stramt. Ritstift efterlämnar rostfläckar, som äro svåra att taga bort, då bård eller förhången skall tvättas. Ett nytt gummiband